

Ifølge § 6 udredes det i §§ 1—5 omhandlede personlige Tillæg af Statskassen. For saa vidt Tillæget ydes til Pensionister eller understøttede af den offentlige Folkeskole udenfor København eller til de i Lov Nr. 351 af 7. August 1922 § 6 nævnte fhv. tyske Lærere (Lærerinder) eller til saadannes efterladte, udredes det dog med Halvdelen af vedkommende Skolefond og Halvdelen af Statskassen, hvilket Delingsforhold overensstemmende med § 33, 2. Stk., i Lov Nr. 61 af 29. Marts 1904 ogsaa gælder med Hensyn til Forhøjelser og Tillæg efter Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923, § 1, Stk. 1—3, til fhv. Folkeskolelærere og efterladte.

§ 7 bestemmer, at der til personlige Tillæg efter Reglerne i de foregaaende Paragraffer i Finansaarene 1925—26 og 1926—27 af Statskassen kan anvendes indtil 1 Mill. Kr. aarlig. Beløb, der i dette Tidsrum spares ved stedfunden Afgang af Pensionister, kan anvendes til Forhøjelse af allerede tilstaaede personlige Tillæg eller til Tillæg for Pensionister, der ikke tidligere har opnaaet personligt Tillæg, alt indenfor de i Loven angivne Grænser. Efter det nævnte Tidsrum nedbringes de personlige Tillægs samlede Beløb aarlig i Overensstemmelse med den stedfindende Afgang blandt Pensionisterne.

Denne Bestemmelse fandtes ikke i Regeringsforslaget, men indsattes i Folketinget efter Indstilling af ovennævnte Flertal i Lønningsudvalget „for“, som Flertallet udtaler, „nærmere at fastslaa Størrelsen af det Beløb, der stilles til Ministerens Raadighed.“

Mindretallet stillede hertil et Underændringsforslag, i Henhold til hvilket der i de nævnte Finansaar kun skulde kunne anvendes 500 000 Kr. aarlig, dog saaledes, at den samlede aarlige Sum i hvert af de to Finansaar skulde nedsættes med de Beløb, der indvandt ved den stedfindende Afgang blandt Pensionisterne.

Mindretallet havde — udtales det — den Opfattelse, „at de gamle Pensionister ved Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 har faaet en Ordning af deres Pensionsforhold, der i alt væsentligt er tilfredsstillende, og at Sagens Afgørelse i Hovedsagen maa have sit Forblivende ved den da trufne Ordning.“ Naar Mindretallet desuagtet stillede Forslag om at bevilge indtil en halv Million Kroner til Understøttelse herudover, var Grunden den, at det havde vist sig, at der trods de rigelige Midler — 13—14 Mill. Kr. —, der anvendes i Henhold til førnævnte Lov, „dog endnu er enkelte Personer, det kan være ønskeligt yderligere